

LUČ

Iz Maribora.

Letos za Novo leto smo se naučile igrice »Nezadovoljni Jezušček« in druge prizorčke. Priredile smo igrice v prid afriškim misijonom za krst zamorske deklice. Povabile smo svoje sorodnike in znance. Veseli so bili in niti eden ni manjkal. Po končani prireditvi smo prosile za prostovoljne prispevke za odkup zamorske deklice. Dobile smo lepo vsotico 72 din, lani smo pa nabrale 68 din, 10 din sem še dodala in zamorski denar smo že imele. Kar poskočile smo od veselja. Dale smo ji ime »Nežica«. Hitro sem napisala in odposlala denar. Gotovo bo zamorska deklica vesela in rada molila za nas.

Štefanija Knaflič,

učenka IV. razr. mešč. šole šolskih sester v Mariboru.

Iz Studenic.

Tudi pri nas tu doli v Studenicah sveti »Luč«, ki jo vi prižigate tam daleč v Ljubljani. G. župnik nam jo vedno prinese v šolo in vsi smo veseli, ko jo dobimo. Tudi Jezusove dneve zelo radi izpolnjujemo. Kako smo se razveselili, ko so g. župnik povedali v šoli, da nas bodo prišli obiskat g. urednik »Luči«. Vi ne veste, dragi lučkarji in lučkarice, kako smo mi nestrpno pričakovali ta obisk. Ko smo se 15. januarja vsi šolarji zbrali v »cerkveni hiši« so nam g. urednik razlagali naš listič »Luč«. Potem so nam povedali povest »Kako nastane sneg«. Zapeli smo tudi precej božičnih pesmi. Tudi g. urednik so zapeli nekaj lepih pesmic. Najbolj se nam je dopadla o svetih Treh kraljih. Nazadnje so nam dali g. urednik vrečice sladkorčkov in vsakemu eno čokolado. Dali so nam tudi lepe božične podočice in svetinjice »Sv. Detinstva«.

Lepo vas pozdravlja.

Rāncinger Rozika,

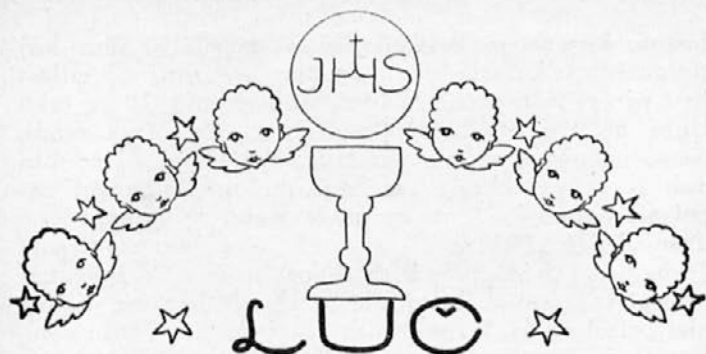
učenka IV. razr. II. odd. Studenice pri Poljčanah.

Iz Radeč.

Dolgo že niste nič slišali o »Lučkarjih« iz Radeč. Sporočam vam, da je »Lučka« postala med nami najbolj priljubljena. Tudi dečki so jo začeli visoko ceniti. Ker so vsi večinoma daleč od cerkve, ne morejo vsakokrat prejeti ljubega Jezusa v sveti hostiji; zato so pa bolj goreči Lučkarji iz bližnjih vasi. — Radi bi postali in ostali dobri in pridni, stanovitni v ljubezni do Jezusa in njegove nebeške Matere. — 6. januarja smo vsi prejeli sv. obhajilo. Prosili smo tudi nebeško Gospo, da bi nas ogrnila s svojim milim plaščem. Popoldne pa smo uprizorili več igrice. Najdaljša in najlepša je bila »Božična pošta«. Naša sreča so od radosti gorela, ker je kljub mnogim težkočam akademija lepo uspela.

Lepo vas pozdravljamo

Radeški Lučkarji.

LETO IV.

MAJ 1939

Štev. 9

Lučkarji — na delo za Kristusa Kralja!

Ves svet osvojiti za Kristusa Kralja, to je namen svetovnega kongresa, ki bo letos v Ljubljani. Kristus mora postati Kralj vseh človeških src.

Lučkarji, na delo! Kristus mora najprej postati Kralj vaših src. Kristus hoče predvsem kraljevati v vaših dušah. Toda, če hočete, da bo Jezus res Kralj vaših src in da bo kraljeval v vaših dušah, se morate predvsem skrbno varovati vsakega smrtnega greha. Zakaj, v duši, ki je omadeževana s smrtnim grehom, ne kraljuje več Jezus, marveč Jezusov največji sovražnik, hudobni duh. Kajne, kako je tak otrok nesrečen. Kako hitro bi moral tak otrok iti k sv. spovedi, da bi njegova duša postala zopet prestol Kristusa Kralja. Torej, Lučkarji, skrbno pazite, da nikoli ne boste storili velikega greha!

Ako se bojite storiti kak velik greh, se ga bojite storiti zato, ker bi s tem izgubili Jezusa. Morda prihajajo nečiste skušnjave, nesramežljive misli in predstave. Ako takih grdih, nesramežljivih misli nimate radi, Jezus še vedno kraljuje v vaših srcih.

Poslušajte, kaj se je zgodilo sv. Katarini Sienski. Sv. Katarina si je prizadevala, da ne bi Jezusa niti z malim grehom žalila. Nekoč so jo več dni nadlegovale hude nečiste skušnjave. Ni jih imela rada. Molila je in jih odbijala. Vendar so bile te skušnjave včasih tako silne, da je postala svetnica vsa potrta in ža-

lostna, ker se je bala, da bi se morda vendar kaj pregrešila ali da bi celo izgubila posvečujočo milost in z njo tudi Jezusa. Da bi zgubila Jezusa, ki ga tako ljubi, ne, tega ne bi mogla prenesti. Tu se pa zgodi, da so naenkrat nečiste skušnjave prenehale. Hudobni duh je sprevidel, da sv. Katarine ne bo mogel zapeljati v greh in da ne bo mogel dobiti v posest njene duše. Ko so skušnjave prenehale, stopi naenkrat sam Jezus pred Katarino, ki ga vpraša še vsa žalostna: »Gospod, kje si pa bil dozdej?« Hotela je reči: »Zakaj nisi prišel tedaj, ko sem bila vsa v stiski.« Poslušajte, kaj ji je Jezus odgovoril: »Tedaj sem bil v tvojem srcu.« Svetnica pa vsa začudena in vsa iz sebe reče: »Kaj, v mojem srcu si bil? Sredi te umazanosti?« — mislila je na nečiste skušnjave, ki jih je imela, dasi nerada. Mislila je, da jo je Jezus že zapustil zaradi nečistih skušnjav. Jezus pa sv. Katarino lepo pouči: »Da, v tvojem srcu sem bil in v tvoji duši sem kraljeval, vedel sem namreč, da nimaš rada teh skušnjav.« — Kajne, otroci, kako smo lahko veseli, ker Jezus ostane naš kralj, če se le varujemo smrtnega greha. Torej na delo, Lučkarji, na delo za kongres Kristusa Kralja. Prva naloga je poskrbeti, da vlada Kristus v vaših srcih. Ako imaš čisto dušo, se za kongres najlepše pripravljaj.

K. D.

Oblak Pabel:

Majnik.

*Vstani, srce!
Ptički žgolijo;
rože dehtijo,
vrte krase.*

*Svet je kot raj.
Misli hitijo
hvalit Marijo
o cerkev in gaj.*

Mednarodni kongres Kristusa Kralja.

Kot pripravo za kongres Kristusa Kralja v Ljubljani so priredili Frančiškovi križarji 29. januarja zelo lepo akademijo v frančiškanski dvorani. Uprizorili so tudi igro »Sveti Tarcizij«. Z izredno spretnostjo je pokazal mladi akolit Tarcizij svojo veliko ljubezen do Kralja vseh Kraljev in dal zanj svoje mlado življenje.

Klodij napade sv. Tarcizija.

Tarcizij umrje za svojega Kralja.

29. aprila, 30. aprila in 3. maja so pa ljubljanski otroci priredili kot pripravo na omenjeni kongres kar tri akademije. Posebno posrečena je bila igrica »Sveti Krištof«, ki jo je nalašč za to priliko napisal urednik.

Čisti dočibek pri vseh prireditvah je bil izročen glavnemu odboru za stroške kongresa.

Ali se boš ti kongresa udeležil? Zbiraj denar in ga skrbno hrani. Kongres je že zelo blizu.

Janez Veider:

Kneginja Ema — naša prva svetnica.

Kneginja Ema je v družbi pobožnih redovnic preživel poslednje dni svojega življenja. Vse svoje imetje je darovala Bogu v blagor svojega slovenskega naroda. Prav vsemu se je odrekla. Še celo njena tako draga Marijina podoba je postala last vseh. Saj je kraljevala v novi cerkvi na velikem oltarju. Ema sama pa je živela v preprosti samostanski celici, ki se ni prav nič razlikovala od celic drugih sester. Sveta kneginja je z veseljem zrla na svojo samostansko

ustanovo, ki naj se v času, ki ga bo božja previdnost določila, spremeni v prvo slovensko škofijo. In ta škofija bo pomagala zatiranim Slovincem do človeku dostojnega življenja. Sv. Ema pa je dosegla že višek krščanske popolnosti. Njene želje so bile sedaj bolj v nebesih kot na zemlji. Zvesto je vstajala z drugimi redovnicami o polnoči, da je hodila na kor prepevat psalme. Prebirala je svete spise in izvrševala dragocena ročna dela, ki so se porabljala pri službi božji.

Toda dobra kneginja tudi v tihotni samostanski celici ni pozabila na svoje ljube slovenske rojake.

Šivala je svojim nekdanjim ubogim podložnikom obleke za njihove otroke in pripravljala zdravila za njihove bolnike. Tedaj se je mera njenih zaslug za nebesa začela polniti. Žalostne so opazovale nune, kako je začela njihova sveta ustanoviteljica pešati. Pa še eno zaslugo naj si pridobi za nebesa. Huda bolezen jo položi na bolniško posteljo. Vzgledno potrpežljivo jo je prenašala močna, že toliko preizkušena žena. Vedno bolj se bliža dan rešenja. Kmalu bo bila ura ločitve. Tedaj bo spet videla svoje drage, ki jo čakajo v nebesih. Kako želi pobožna kneginja videti Marijo, ki ji je tako zvesto služila v življenju. Resnično! Ema je bila pravi Marijin otrok. Marijin otrok pa se še ni nikdar bal smrti. Zato se je tudi kneginja Ema ni bala. Nasprotno! Želela je biti čim prej združena z Marijo.

In smrt je res prišla. Bil je praznik sv. apostolov Petra in Pavla v letu Gospodovem 1045. Tedaj je še enkrat sveta žena zbrala okrog sebe vso samostansko družino. Poslednjikrat so njene duhovne hčerke čule besedo tolažbe iz ust svoje umirajoče matere. Z nebeško pobožnostjo je sprejela poslednje sv. zakramente, nato pa je mirno zaspala v Gospodu. Na njenem obrazu so redovnice že opazile odsvit njene nebeške radosti. Zunaj pa so praznični zvonovi vabili vernike k slovesni službi božji v proslavo svetih apostolskih prvakov. Slovenski narod je od blizu in daleč prišel k sv. maši, posebno še zato, da bi molil za svojo nekdanjo oboževano gospodarico, o kateri so vedeli, da se ji bliža zadnja ura. Pravkar je utihnil poslednji praznični zvon. In prav takrat je sv. žena izdihnila. In spet se oglasijo zvonovi, toda sedaj ne več prazniško, temveč žalostno naznanjajo prežalostno izgubo: Slovenske kneginje Eme ni več na zemlji.

Večerna molitev.

N. Tomc.

Je-zus bla-go, slo-vi me, da-pu-ski grešie mo-je; po
svo-ji lu-bi Ma-le-ri me sprej-mi v srce svo-je. Naj v tvo-jem svetem
varstvu spi-m, v ju-Bez-rek tvo-ji se zbu-dim, in v zad-nji u-ri mi-lost daj, da
pridem k te-bi vsve-ti raj. Vse dobro staršem vra-čaj, v ne-
be-ski-jin po-pla-čaj. In vernih duš u-smilili se, da bo do te be-
gle-da-te, Sva-ti angel variti moj, ba-li vedno ti z me-
noj. Stoj mi noč in dan na stra-ni, vsoga hu-de-ga me brani: Prav pr-
s-r-čno prošim če varuj me in vo-di me. A-men.

Korajža velja.

(Dalje.)

8. Nesreča.

V nekaj minutah se je vse to zgodilo. S travnika so pripekljali visoko naložen voz sena. Komaj ga je Božo zagledal, že je splezal na voz in se po mehkem senu prekopicaval. Konja sta nenadoma potegnili in fantič je telebnil z vso silo na trdo cesto in tam brez zavesti obležal. Dva hlapca sta ga prinesla na nosilnici v grad. Prestrašeni dedek je takoj poslal po zdravnika. Le-tá je spravil dečka kmalu k

zavesti in je po natančni preiskavi izjavil, da Božo sicer ne bo še umrl, a da bo zelo verjetno ostal vse življenje hrom. Kako bridka je bila ta vest za babico in dedka, a najgroznejša za Boža samega. Torej nikoli ne bo mogel postati vojak.

Grof Jelovski ga je med boleznijo vsak teden večkrat obiskal. Tudi njemu je bilo fantiča žal. Kolikšna nesreča, biti vse življenje hrom!

Babica pa le ni izgubila vsega upanja. Stregla mu je, kakor bi mogla samo še najboljša mati. Grof pa mu je napravil veliko veselje z mladim psičkom, ko mu ga je nekega dne prinesel. Tako lep je bil in mehak in tako žive oči je imel.

Pa še nekaj drugega mu je dal grof Jelovski. Ko je takole posedal ob bolniški postelji, sta se večkrat menila o Božovem vojaškem poklicu. In grof mu je rekel: »Vojak mora biti tudi na rane in napore pripravljen, pa vselej mora svojega kralja ubogati. Če bi res ne mogel toliko ozdraveti, da služiš zemeljskemu kralju, pa prav gotovo že zdaj lahko stopiš v službo Kralja vseh kraljev in mu služiš vse življenje, zdrav ali bolan.«

»Ali mislite Gospoda Jezusa?«

»Kajpada. V njegovo vojsko lahko stopajo tudi otroci in se borijo in si večno krono prislužijo. In takle boj, ki mu pravimo duhovni boj, je še dosti lepši kakor pri zemeljskem kralju. Boj za zemljo prinaša smrt in kri, boj za nebesa pa mir in veselje.«

»S kom pa naj se borim? In kako?«

»O, sovražnikov ne manjka in še prav grda imena imajo: laž, goljufija, togota, prevzetnost, trma, lenoba in še vse polno drugih. In kako naj se boriš? S tem, da se premaguješ. Prav na bolniški postelji imaš za to največ prilike.«

»Hočem se boriti in se tudi bom. Kaj pa vaš sin, ki je v Londonu, je tudi on v tej vojski?«

Gospodu grofu je obraz spreletela žalost in potegnil je z roko preko čela.

»Ali sem vas užalil, gospod Kuno? Tako žalostni ste videti.«

»Res sem žalosten, ker mojega sina ni v vrstah Kralja kraljev. Verjemi pa mi, mnogo sem poskusil in mnogo

Dva hlapca sta ga prinesla na nosilnici v grad.

pretrpel in vem, da ta borba prinaša v srce radost in mir. Star sem že, zato bi rad videl, da na moje mesto stopi v bojne vrste nov rekrut.«

»Gospod Kuno, jaz bom to storil!«

In Božo je besedo zvesto držal. Ves čas bolezni, ki se je vlekla več ko pol leta, je ostal pogumen in dobre volje, da se je vsem še bolj priljubil. Tako ga je bolezen duhovno streznila in okrepila in nazadnje se je res popolnoma izlizal.

V bolezni se je igral Božo s psičkom.

9. Božo in izgubljeni sin.

Prišla je mrzla zima in grof Jelovski je moral po novem letu leči v postelj. Nič posebnega ni imela njegova bolezen, samo popolnoma so mu pošle moči. Pešal pa je še vedno bolj, da je bil nazadnje kakor nebogljen otrok, le duh mu je bil še vedno jasen in prožen.

Balončkova misijonska pot.

(Piše urednik.)

Dež je ponehal in zlato sončece se je zopet prismehljalo izza oblakov. Balonček se je hotel nekoliko razgledati, da bi videl, kje se prav za prav nahaja, ko stoji pred njim nenadoma v lepi kopalni obleki prijazna gospa žaba. Svoja široka usta razneži v dobrohoten nasmešek in ponudi Balončku kopalne hlačke. Gobe mu ljubeznivo prigovarjajo in Balonček se vda. »Prav je, če se nekoliko skopljem. Čim čistejši bom na duši in na telesu, tem lažje bom ubogim grešnikom čistil umazane duše.« Iz previdnosti Balonček ni odložil svojega visokega pokrivala. Hotel je varovati pred žabo svoje dostojanstveno ponašanje. Pa se je močno prevaral. Plemeniti gospe žabi se je kar nenadoma pridružil še njen soprog, ki je pred ubogim Balončkom uganjal take burke, da je misijonarček mahoma pozabil na svoj resni poklic in se vrgel v naročje najveselejšemu smehu. Ker se je zdela voda Balončku vsekakor mrzla, ga je gospa žaba pričela škropiti. Balončku ni kazalo drugega, kot da se je vrgel v valove in svoje okroglo telesce v

Žaba ponudi Balončku kopalne hlačke.

sveži vodi izvrstno okrepil. Ves vesel je priskakal z žabama na breg in se oblekel. Iz daljave je priplul med tem krasen pisan čolnič, ki mu je krmaril kačji pastir, veslal pa je v njem krasen angelček. Gospa žaba je stopila pred Balončka in mu rekla: »Gospod misijonar, veliko si se trudil v svojem vzvišenem poklicu. Tamle prihaja tvoj angel

Med dvema žabama.

Iz daljave je priplul krasen, pisan čolnič.

varuh, da te poplača, kar si storil v božjo čast.« Balončku je obrazek zažarel v veliki sreči. Pograbil je nahrbtnik in palico in skočil k prijaznemu angelčku v pisani čolnič.

Pošta malega Jezusa

Luznar Tončka, III. razr., Poljane. — Zelo prijazna si, da me vabiš v Poljansko dolino. Večkrat sem bil tam. V Kovski vrh Te pa pridem obiskat poleti. Nasvidenje!

Oblak Anica, III. razr., Dolenje Brdo. — Tako je prav! Le vneto moli za lep uspeh kongresa Kristusa Kralja. Ali se ga boš udeležila?

Korošec Kristinka, IV. razr., Koprivnik. — Prav ganjen sem bil, ko sem prebral Tvoje ljubeznive vrstice. Dokler boš s tako vnemo prebirala »Lučko«, se ne bojim zate. Pozdravi mi oba bratca.

Kovačič Marija, II. razr., Rakitna. — Kneginja Ema je zares velika svetnica in poleg tega še slovenske krvi. Všeč mi je, da njeno življenje v »Luči« tako vneto prebiraš. Ne pozabi se ji priporočati v molitvah!

Bogve Toni in Krovat Veri iz Telč. — Upam, da sta zdaj že dobili novega g. kateheta, ki je gotovo prav tako dober kot g. Mihelič. Prejšnjemu gospodu bosta pa pokazali svojo ljubezen z molitvijo. Pozdravljeni!

Hrastnik Franc, IV. razr., Laško. — Iz pisma vidim, da imate zelo dobro gospodično učiteljico. Hvaležnost ji izkazuje z ubogljivostjo in marljivostjo. Pišeš zelo lepo.

Golob Marija, IV. razr., Loka pri Zid. mostu. — Kadar mi sporoči kak otrok, da spolnjuje »Jezusove dneve«, vedno mi stopijo solze v oči. To so solze veselja. Z nobeno drugo stvarjo si ne boš lepše vzgojila svoje volje. Zato pa le korajžno naprej!

Puncer Hilda, IV. razr., Sp. Sv. Kungota. — Iz pisma vidim, da zelo rada premišljuješ Gospodovo trpljenje in da imaš plemenito sočutje s trpečim Zveličarjem. S tem mu zelo lepo vračaš ljubezen, ki Ti jo izkazuje vsak dan.

Vedenik Angelca, IV. razr., Pilštajn. — Tiste košarice, ki vas jih je naučila delati vaša gospodična, pa morajo biti nekaj prav posebnega. Rad bi jih videl. Zato Te pridem obiskat in bom pogledal vse umetnine vaših rok.

Žarn Hermina, VI. razr., Sv. Duh pri Krškem. — Vaša župna cerkev je zelo lepa. Priobčiti jo pa zaradi pomanjkanja prostora ne morem. Lepo pozdravim Tebe in vse naročnike »Luči« iz vaše fare!

Gril Frančiška, V. razr., Pilštajn. — Lahko si ponosna, ker si rojakinja sv. Eme. Veseli me, da njen življenjepis tako radi prebirate. — Za gospodom kaplanom, ki je odšel k vojakom, ste seveda močno žalovali. Pa imate zdaj menda vendar novega. Iskreno pozdravljeni!

Tratnik Tončka, III. razr. v. lj. šole, Nova štifta pri Gornjem gradu. — Od Tvoje rodne vasi res še nisem dobil nobenega pisma, zato sem se pa Tvojega tembolj razveselil. Posebno mi je všeč, ker vsako številko »Luči« skrbno hraniš za mlajše bratce.

Mesarič Terezija, VII. razr., Slov. Konjice. — Zelo lepo imate urejeno društveno življenje. Verjamem, da vam je bilo za umrlim pevovodjem hudo. Hvala Bogu, da imate novega. Le pridno prepevajte!

Urednik.

Iz Krčevine pri Mariboru

Kakor drugi mariborski šolarji, tako tudi mi učenci krčevinske šole smo in ostanemo navdušeni Slovenci in pridni bralci lepe »Luči«. Ta naš list nas pa res tudi navdušuje za lepe krščanske ideale, nam krepí voljo za vse dobro in nas svari pred vsem slabim. Kako bi torej ne bili navdušeni za svoj otroški list! Posebno še v postnem času smo radi iz ljubezni do trpečega Jezusa skušali krotiti svojo radovednost in nerodnost, zlasti pa še pazili na svoje jezičke, ki tako radi po nepotrebnem migajo v naših ustih.

Vesele pomladanske pozdrave iz obmejnega Maribora pošilja vsem bralcem »Luči«

Marjeta Škamlec,

učenka 6. razreda v Krčevini pri Mariboru.

Naši rajni prijateljčki

† **Anica Mlakar.** Ko je 26. junija odzvonilo poldne, je ugasnilo življenje naše drage součenke Anice. Bog je utrgal nedolžno cvetko iz naše srede in jo presadil med nebeške lilije. Anica je bila najpridnejša med nami. Rada je ubogala doma in v šoli. Rada je prejela sv. zakramente ter je bila članica Marijinega vrtca. Marijo je zelo ljubila, saj jo je še na smrtni postelji prosila pomoči. Rekla je domačim: »Prosimo Marijo, da bi ozdravela.« Pred desetimi dnevi svoje smrti se je še dala v skupini članic Marijinega vrtca in Marijine družbe slikati. Kdo si je tedaj mislil, da bo čez deset dni že mrtva. Mnogo je trpela. Vse svoje trpljenje je darovala Jezusu, katerega je iskreno ljubila. Na mrtvaškem odru je bila oblečena v belo obleko, na glavi pa je imela venček. Bila je videti kot angelček. Pogreba pa se ni smela udeležiti šolska mladina in zaradi tega smo bili še bolj žalostni. Anica je bila naročnica »Luči«, katero je komaj pričakovala ter jo je z veseljem prebirala.

Korun Valerija,

učenka 3. razr. ljudske šole v Trnavi.

† **Mimica Derganc** je umrla 7. marca t. l. Bila je skrbna za shode Marijinega vrtca in točno se je udeleževala sestankov gojenk Dekliškega krožka v Prečni. Dasi je bila stara šele 8 let, je bila kakor misijonarka med nami. Komaj je čakala, da so gospod župnik prinesli »Luč«, da jo je brž prebrala. V cerkev je vedno šla Jezusa in Marijo počastiti pred šolo in po šoli. — Bolna je bila le tri dni. Ko je zbolela, je takoj povedala: »Umrli bom. Naj prinesejo gospod Jezusa. Pokličite prijateljice in sosede!« Ko so prišli otroci in odrasli ter tudi gospodične učiteljice, je vsem podala roko in rekla z Bogom. Še prav ganljivo se je poslovila od svojih domačih. Stari materi pa je rekla: »Boste kmalu za menoj prišli.«

Jerman Jožefa,

učenka III. razreda ljudske šole.

† **Joško Likar,** Trbovlje. Dragi Joško! Še te vidim, s kako pobožnostjo strežeš svojemu gospodu katehetu pri sveti maši. Kako ostajaš v cerkvi zatopljen v molitev, da bi mogel tudi sam kdaj kot duhovnik stopiti k oltarju Gospodovem. Pa je Gospod odločil drugače. Poklical te je k sebi v tvoji pet-

najsti pomladi. Po kratki in mučni bolezni, okrepčan z Nebeškim kruhom, si odšel k Njemu v večno pomlad. — Zapustil si lep zgled pridnega in pobožnega delavskega fanta. Mnogo dobrega bi storil še med delavsko mladino s svojo prijazno besedo in lepim zgledom, pa božja volja je, da si za to mladino priprošnjik v nebesih. Joško, ti veš, česa je treba nam rudarskim otrokom. Prosi za nas pri Bogu, da bomo tu v tej črni dolini doživeli lepše dni. Prosi, naj nas Jezus, prijatelj otrok, ohrani zveste Bogu in domovini. Po tem življenju pa nam da uživati v tvoji družbi večno veselje. — Na svidenje, Joško!

Tvoji prijatelji.

† **Ivan Ornik**, Sv. Jurij v Slov. goricah. Niti z Bogom ti nismo mogli reči, tako hitro si se poslovil od nas. Težka bolezen te je privezala na postelj, da nisi mogel več med svoje tovariše. Iskal si pomoči v bolnišnici, tvoji skrbni starši so storili vse, pa bilo je zaman. Ob sprejemu v Marijin vrtec te ni bilo več med nami, da bi prišel in se Mariji posvetil, katero si tako ljubil. Dragi Ivan! Nikoli ne bom pozabil, kako si vdano trpel, ko sem bil poslednjič pri tebi. Ves uničen od hude bolezni si vendar na novo oživel po sv. popotnici, ki ti je bila v poslednjo tolažbo in pomoč. Dobri Zveličar je prišel k tebi in te vzel k sebi, da boš tam prosil za tvojo mamico, ateka in brateca. Pozabil pa tudi ne boš nas — tvojih prijateljev.

Tvoj Ivan.

† **Frančiška Remic**, učenka III. razreda ljudske šole pri Sv. Petru v Ljubljani, je umrla dne 3. februarja 1939 v Šmartnem ob Savi. — Devet pomladi si preživela na zemlji, deseto boš praznovala pri Jezusu v nebesih, katerega si že na zemlji tako goreče ljubila. Veselila se boš večno lepe pomladi pri Mariji, katere zvest otrok si bila v Marijinem vrtcu. Zmeraj si tudi z veseljem pričakovala našo preljubo »Luč«, na katero si bila naročena. Ko si zbolela za vnetjem možganske mrene, so te starši poslali v bolnišnico, da bi zadobila ljubo zdravje; a žal ni bilo več pomoči. V bolnišnici si se pripravila le na pot v večnost — prejela si svete zakramente za umirajoče. Veliko si trpela, ali tudi v najhujšem trpljenju si bila vsa vdana v božjo voljo. Ko si bila že skoraj v smrtnih težavah, si še tolažila svojo jokajočo mamico, rekoč: »Ne jokajte, mamica, ko bom pri Jezusu v nebesih, bom nad vse srečna, molila bom za vas, da se nekoč združiva, odkoder ne bo več ločitve.« Čuteč, da so ure tvojega življenja že štete, si vroče hrepnela in želela domov. Tvoja želja se ti je izpolnila. Umrla si v krogu svojih domačih. Zapustila si žalujoče starše, tri

brate in tri sestrice. Med svečami in cvetjem si ležala lepa kot angel, in Tvoja ustna je okrožal lahen smehljaj. Da, srečna si, ker si se preselila med angele v nebeško domovino. Mi, otroci Marijinega vrtca, Ti moramo, čeprav žalostni za tabo, le čestitati nad izvojevano zmago.

Zlatka Keber.

† **Rezika Mežnarjeva.** V Preddvoru je umrla v četrtek 15. decembra m. l. Rezika Tičar, učenka IV. razreda. Obolela je za vnetjem slepiča. V ljubljanski bolnišnici ji niso mogli več pomagati. Nekaj dni pred smrtjo so jo pripeljali domov. Bogu vdano je prenašala bolečine in vse darovala Jezusu in Mariji. Bila je ena izmed najpridnejših učenk. Vsi šolarji smo se udeležili pogreba, ji darovali lep venec in molili zanjo. G. učitelj Potočnik se je v imenu nas vseh z lepimi besedami poslovil od nje ob odprtem grobu. Šolarji pa smo ji zapeli v slovo »Pomladi vse se veseli«.

Cuderman Cirila,
učenka IV. razr. v Preddvoru.

† **Joško Vamlek** je izročil ljubemu Jezusu svojo čisto dušo dne 18. februarja 1939 pri Sv. Antonu na Pohorju. Bil je priden in marljiv učenec, ministrant ter zvest Lučkar. Star je bil šele 12 let, pa je moral zapustiti ta svet. Hodil je vedno z veseljem k sv. maši in pogosto sprejel sv. obhajilo. Joškova bolezen je bila pljučnica in rebrno vnetje. Prejšnji teden je bil še vesel v šoli. Njegovi starši so upali, da bo Joško ozdravel, a zanj ni bilo več pomoči. Na zadnji poti smo ga njegove sošolke in sošolci spremljali s šopki k večnemu počitku. Ob odprtem grobu sta g. župnik in g. upravitelj spregovorila nekaj besed o njegovem življenju.

Justa Mravljak,
učenka ljudske šole, Sv. Anton n. P.

† **Zerjav Franka.** Naše dobre in pridne součenke in prijateljice Franke ni več med nami. Dne 15. marca je v Gospodu zaspala po kratki, a hudi bolezni. Predobra je bila za ta svet, zato je dobri Bog našo Marijino cvetko utrgal in jo presadil na rajске trate. Mislile smo si: Gotovo ima Bog v nebesih premalo angelčkov, zato je hotel imeti še Franko. Zelo žalostne smo bile, ko smo se poslavljale zadnjikrat od nje. Vsa je bila zasuta v prvo pomladansko cvetje, ko je bila na mrtvaškem odru. V beli obleki z venčkom na glavi in s svetinjico Marijinega vrtca na prsih pa je bila sama najlepši cvet. Zelo je ljubila Marijo in najbolj rada je prepevala pesmi Mariji v čast. Ker je bila vsem ljuba in draga, zato je bil tudi njen pogreb zelo lep. Na zadnji poti jo je spremljala vsa šolska mladina in veliko odraslih.

Pred hišo smo ji zapeli pesmico: »V Marijinem vrtcu cve-
to...« Ob grobu smo vsi zajokali. Zadnje slovo sta ji iz-
rekli Štrukelj Tonca v imenu vse šolske mladine, Kavčič
Franka pa v imenu Marijinega vrtca. Zapeli smo še pesem:
»Vigred se povrne«, nato pa zasuli grob s cvetjem. Čeprav
nam je hudo, ker Franke ni več med nami, nas pa tolaži
in to naj bo v tolažbo tudi Frankinim staršem in bratcu,
da se Franka v nebesih veseli z angelčki pri božji Mamici
in ljubem Jezuščku.

Drašler Pavla, Lešnjak Marija, Debevec Frančiška, Zvonec
Marija, Stražišar Ivanka in vse učence IV. r. v Borovnici.

Uganke

Posetnice.

Oblak Pavel.

1.

Eva B.
Kranj.

3.

Anton Mirčiski
Kras.

2.

E. Mirt
sin

4.

Ivo K. Kernc

5. Magični lik.

Melik Ivan.

	1	2	3	
1		o	d	Velika lesena posoda
2	o	m	a	osebni zaimek
3	d	a	n	del tedna

Vodoravno in navpično!

Trije izžrebani bodo nagrajeni.

„Jezusovi dnevi“ za maj

[illegible]

V mesecu majniku izpolnjuj

„Jezusove dneve“

z vso vnemo za srečen izid šestega
mednarodnega kongresa Kristusa
Kralja v Ljubljani!